

A Tizedes, a Tanú meg a Saul fia

2016 január 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Azok közé tartozom, akik nem néznek filmeket a holokausztról. Nem véletlen a kisbetűvel kezdett holokauszt, mivel a holodomorról, a Musza Daghról, az indiánok kiirtásáról, az újvidéki vérengzésről sem nézek filmeket.

Továbbá – hogy fényezzem magam – azt is sikerül megállnom vagy 25 éve, hogy magyar filmeket tekintsek

meg.

Erős önvédelmi ösztöneim vannak, de amit sikerült leszűrni a hozzám eljutott minimális információkból, az a következő két valami:

- egyrészt a rendező szerint nem nézünk vele szembe (lásd [Aristo magas gondolatait](#) a témában),
- másrészt a kommentelők azt kérlik, miért nem készülnek filmek a magyar történelemről.

A rendező burkolt magyározásától és a kommentelők nem annyira burkolt zsidózásától most eltekintenek – máris a témánál vagyunk!

Miért nem készülnek a magyar történelem magasztos és tragikus pillanatairól filmek? Mármost olyanok, **amelyet bárki önként és nem pedig pártfegyelemből vagy ideológiai elkötelezettség mentén néz meg**. Ez a kérdés a magyar néplélek legmélyebb bugyraiban gyökeredzik, valamint bizonyos politikai csoportok, illetve a magyar értelmiség és művészvilág azon tulajdonságában, hogy az égegyadta világon semmi humorérzékük nincs nekik.

Azt a tragikus kijelentést kell itt tennem, hogy **ennél még Kádárnak is sokkal több esze, meg humorérzéke volt**. Ja, és Aczél György egy jó csávó volt. Nyugi, megmagyarázom.

A magyar történelem hülyeségek, árulások és az ebből következő, egyébként elkerülhetetlen tragédiák sorozata. A XX. században még inkább. Ezekről nagyon nehéz olyan művészeti alkotásokat gyártani, **amitől boldog mosollyal szédül ki az ember a moziból**. Ha jól emlékszem a Tenkes kapitánya végén a Fejedelem éppen Trencsén alá várja a magyar hadakat. (Trencsénnél annyira eltárgáltak bennünket, a magyar hadvezetés penetráns hülyesége okán, hogy még mindig sajog tőle a hátsónk.)

És ez a jó sorozat megy azóta is.

Kádárék a hatvanas évek elején már pontosan tudták, **ki kell békülniük a magyar társadalommal**, mert ebben az országban tényleg elképesztő hagyományai vannak a passzív ellenállásnak, az eufemizált lustaságnak és anyagi-

szellemi ellentételezés nélkül a magyarok ki sem jönnek reggel tíz el?tt a budiból. Még a rohadt kommunistáknak is valahogy összeállt, ha napi rendszerességgel fasisztázzák, b?nös nemzetezik a magyarokat, akkor azok arra nem fognak a kedvesség jeleként tekinteni.

A tizedes meg a többiek ennek a projektnek az egyik zseniális nyitóalkotása. Nem kevesebbet állítok, minthogy **a magyarságról, a magyar néplélekr?l ez a film mondja a legtöbbet**, azóta is felülmúlhatatlanul, kezdve azzal, hogy a két tipikus magyar karaktert a forradalomban magát finoman fogalmazva is exponáló színész, Sinkovits Imre és Darvas Iván játssza. A film nyitójelenetében a szajrával (habár a szajráról csak kés?bb szerzünk tudomást) a senki földjén menekül a tizedes, miközben mind a németekt?l, mind az oroszoktól (akik távcsövön nézik azt az elmebeteg) megkapja a h?snek kijáró elismerést.

Tökéletes felütés.

Nem kellett az alkotóknak 30 másodperc és máris elhelyezik a magyarságot a világtörténelemben. A tökéletes jelenetekkel és zseniális poénokkal s?r?n t?zdelt filmben mind a kommunisták, mind az oroszok, mind a németek, mind a nyilasok (Istenem, Dunyhás testvér!) meg az úri középosztály megkapják a magukét és mi magunk is rendesen. De minden a helyén van, szó sincs arról, hogy a nyakunkba akarnák varrni az egészet. S?t az egész végs? kicsengése az, hogy milyen életrevalóak vagyunk a túlélésben és azt vidáman, teli hassal igyekszünk azt megcselekedni. (Gondolom, hogy aztán másnap elmehessünk a lányok után, habár ez a vonal sajnálatos módon kimaradt a filmb?l.)

A tizedes, meg a többiek vagyunk mi magyarok és csak ez számít. **Egy olyan ország röhögte és sírta végig ezt a filmet, aki a valóságban is átélte és megúszta azokat az éveket.** És így akart emlékezni, a mindennapokban mindenképp. A röhögést?l sírva vigad a magyar. Ahogy az sem véletlen, hogy az „ötvenes” évek felülmúlhatatlan krónikása A Tanú is egy filmszatíra. A drámára emlékszünk, köszönjük, de mi röhögni akarunk.

Nem volt vicces rendben, de a róla szóló film legyen az.

De az ilyen, a kor hangulatát és a magyar néplelket megragadó „vígjátékok” elkészítéséhez **nagyon-nagyon tehetségesnek kell ám lenni**, el kell felejteni az összes halivúdi moslékot és tudni kell a legfontosabbat, azt, hogy az a poén a leggyilkosabb, amely úgy öl, hogy az áldozat a röhögésbe hal bele.

A kormánynak is az egyik legnagyobb baja, hogy nincs humorérzéke. A „szellemi” holdudvarának pláne nincs. Az „ellenzéknek” meg végképp nincs, mivel liberalizmus meg manapság a humor fosztóképz?je. Pedig **az un. nemzeti poéno** közösségképz? er?vel bírnak, nélkülük nem létezhetünk, talán vannak valahol tehetséges magyar filmkészít?k, akik nekünk akarnak filmet csinálni.

Utóirat:

Nézzétek meg a Hideg napokat és az Ötödik pecsétet. Akkor már mindent tudni fogtok, amit kell.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló